

A gólya és a pingvin

Humor a lakáshivatal irattárából

(Saját tudósítónktól.) Nagyon kevés fővárosi ember lehet, aki lakásigénylés vagy lakásmentés céljából nem jelent még meg a központi járásbírórság épületében, ahol köztudomásulag a lakáshivatal működik. Felesleges volna talán részletesen fejtegetni azt a komorságot, azt az ünnepélyes, tiszteletet parancsoló és félelmes hangulatot, amely a Markó-utcai épület folyosóin, előszobáiban és tárgyalási szobáiban honol. Még komolyabb és dermedtőbb a hangulat a lakáshivatal irattárában, ahol a lakásügyek kétségbeesett, panaszos, könyörgő iratai ezer és ezer számra tornyosodnak soha el nem intézhető, végtelen piramisokká.

Az utóbbi időben azonban egy kis derű is költözött az akta-piramisok sivatagszerű honába. Van itt a fővárosban egy jeles ügyvéd, elismert specialistája a lakásügyeknek, aki a sok komoly beadvány sikertelensége után a humor fegyveréhez nyult. Nap-nap után intéz beadványokat a lakáshivatal elnökségéhez és minden hivatalos aktáját a következő rövid, de sokat mondó jelzéssel kezdi:

— S. O. S.!

Az irattárban csodálkozva fogadták a sülyedő tengeri hajók nemzetközi értelmű vészjelzését, mely világszerte a kétségbeesés legnagyobb fokát jelenti. De a csodálkozás még sokkal magasabb fokra hágott, mikor a szóbanforgó ügyvéd beadványt terjesztett elő egy ügyfele nevében, akitől a Kálmán-utca 21. IV. 2. számú lakást vette el a lakáshivatal döntése. A különös beadvány szószerint a következő:

„Méltóságos Elnök Ur!

Kivánom a jó Istentől, hogy ezen pár sör irásom a legjobb egészségben találja. Ezek előrebecsájtása után arra kérem, hogy lakásomat — amelyet jogtalanul elvettek tőlem — visszaadni méltóztassék. A költő, akinek 1853-ban nem volt lakása a gólyamadárhoz fordult, mondván:

„Neked két lakást adott végzeted,
Nekem csak egy volt, az is elveszett!”

Minthogy a fennálló szabályok értelmében a gólyának ma nincs meg a hatásköre, hogy lakást adjon, vagy hogy a lakásban valakit bennhagyjon, Méltóságodat kérem arra, mint a budapesti lakáshivatal elnökét.

Jogi indokokra az ügyemben hozott két határozat és a velem szemben tanusított eljárás után nem hivatkozom. Tisztelettel. . .”

A másik még különösebb beadvány, amelyet az ügyvéd a Pk. XV. 204329/1920—5. számú határozat ellen nyújtott be a lakáshivatalhoz, többek között a következőket tartalmazza:

„Azt hittem, hogy a csodák sora már lejárt és a legutolsó csoda a pinguinek-szigetén történt. (Lásd Anatole France, A pinguinek szigete, 39. kiadás, 87. oldal.) Tévedtem, nem ez volt az utolsó csoda“.